

YAŞAMAK...

Yaşamak şakaya gelmez,
büyük bir ciddiyetle yaşayacaksın
bir sincap gibi meselâ,
yani, yaşamının dışında ve ötesinde hiçbir şey beklemeden,
yani, bütün işin gücün yaşamak olacak.

Yaşamayı ciddiye alacaksın,
yani, o derecede, öylesine ki,
meselâ, kolların bağlı arkadan, sırtın duvarda
yahut, kocaman gözlüklerin,
beyaz gömleğinle bir laboratuarda
insanlar için ölebileceksin,
hem de yüzünü bile görmediğin insanlar için,
hem de hiç kimse seni buna zorlamamışken,
hem de en güzel, en gerçek şeyin
yaşamak olduğunu bildiğin halde.

Yani, öylesine ciddiye alacaksın ki yaşamayı,
yetmişinde bile, meselâ, zeytin dikeceksin,
hem de öyle çocuklara falan kalır diye değil,
ölmekten korktuğun halde ölüme inanmadığın için,
yaşamak, yani ağır bastığından.

Nazım Hikmet, 1947

Bugün yaz geldi... Mayıs ayının ilk haftası ve İzmir gerçekten çok güzel. İnsanın içinden sürekli gülümsemek geliyor. Gülümsemek ve gülümsemek... Sonra durup şaşırıyor, kendime bakıyorum... Dışarıda güzel olan sadece hava... Herkes sıkıntılı, herkesin sorunu var, herkes genelde asık yüzlü... Ve ben sadece güzel havaya bakıp gülümsemek istiyorum... Mutlu ya da mutsuz, sorunlu ya da sorunsuz insanlar her ne olursa olsun hayatı yaşıyor...

Gökyüzüne bakıyorum... Hayatı, yaşamayı seven insanlara bakıyorum... Hayatı seven insanlar, kendini seven insanlar, yaptıkları işi seven insanlar... Hepsi birbiri ile ne kadar iç içe... Hepsi bir biri ile ve mutlulukla ne kadar bağlantılı...

Bir hikâye vardır belki bilirsiniz; Martin Luther King anlatmış derler: “Bir markette alışveriş yapan insanların aldıklarını poşetlerine yerleştirmesine yardımcı olan Down Sendromu olan Johnny isimli bir kişi, katıldığı bir konferans sonrasında eve gittiğinde babasından kendisine bilgisayar kullanmayı öğretmesini istiyor. Bilgisayarda, babasıyla birlikte üç sütunlu bir tablo yapıyor. O günden sonra her akşam eve gittiğinde bir “günün sözü” buluyor, bulamadığı zaman da bir tane “uyduruyor!”. Sonra bu sözü bilgisayarda yazıyor, bir kaç tane çıktı alıyor, onları kesiyor ve her birinin arkasına ismini yazıyor. Ertesi gün müşterilerin torbalarını “zevkle” doldururken, her birinin torbasına günün sözünden bir tane koyuyor ve böylece yaptığı işe içten, eğlenceli ve yaratıcı bir biçimde imzasını atıyor. Bu olaydan bir ay sonra marketin müdürü beni aradı. “Bugün olanlara inanamayacaksın” dedi. Sabah markete gittiğimde Johnny’nin kasasının önündeki kuyruk

diğerlerinin üç katıydı! Bağıra çağıra etrafa emirler yağdırmaya başladım: 'Daha fazla kasa açın, insanları buradan daha çabuk çıkarın!' Ama müşteriler 'Hayır. Biz Johny'nin kasasında beklemek istiyoruz. Günün sözlerinden almak istiyoruz!' dediler. Müdürün söylediğine göre bir kadın müşteri onun yanına kadar gelmiş ve "Eskiden markete haftada bir gelirdim, ama şimdi buradan her geçişimde uğruyorum, çünkü günün sözlerinden almak istiyorum" demişti. Son olarak müdür bana "Marketteki en önemli kişi kim biliyor musun?" Diye sordu. Elbette Johny'di. Aradan üç ay geçti ve marketin müdürü beni yeniden aradı.

"Johny marketimizde büyük bir değişim yarattı" dedi. "Şimdi çiçek bölümündeki bütün sapı kırık çiçekleri ve kullanılmayan yaka çiçeği buketlerini yaşlı kadınların ya da küçük kızların yakalarına ilıştırıyorlar. Et paketleme bölümündeki bir elemanımız Snoopy seviyormuş ve 50.000 tane Snoopy çıkartması getirmiş. Her et paketinin üzerine bir çıkartma yapıyor. Hem biz, hem de müşterilerimiz çok eğleniyoruz "Eğer sizden sokakları süpürmeniz istenirse, Michelangelo'nun resim yaptığı, Bethooven'in beste yaptığı veya Shakspeare'in şiir yazdığı gibi süpürün. O kadar güzel süpürün ki, gökteki ve yerdeki herkes, durup "Burada isini çok iyi yapan büyük bir çöpçü yasıyormuş " desin.

Evet, bir hayat boyu yaptığı her işe imzasını atan insanlar hayatı yakalamayı başarabiliyor. Yaptıkları işi özenle yapan, düşünen, sorgulayan, gördüklerinden sonuçlar çıkaran ve yaşadığı ne olursa olsun hayata gülen gözlerle bakan insanlar hayatı yakalamayı başarıyor. Ve tabii ki başardıkları sadece hayatı yaşamak değil, kariyerlerinde, özel hayatlarında, kendi içlerinde mutluluğu yakalıyor ve kişisel başarıya da ulaşıyorlar.

Gülümsüyorum ve düşünüyorum... Gazete başlıklarına, TV'de haberlere, sokakta konuşulanlara bakıyorum ve düşünüyorum. Kirli sokaklar, bana göre değişen ahlak anlayışı, iş ve hizmet kalitesinde düşüklük, sevdiği için değil mecbur olduğu için çalışan insanlar, kimlik arayışında olan insanlar, kendini arayan insanlar, yaşadığı anın farkında olmayan insanlar... Kutuplaşmalar, birbirini suçlamalar, üretmeye değil tüketmeye odaklanmalar... Her şeyin içinde ve bir o kadar dışında olan insanlar...

Gülümsüyorum ve düşünüyorum... Değişen koşullar, hızlı ve acımasız rekabet ortamı, hem aynı tarafta olmak hem de karşı olmak, ya da olmamak ama olmaya mecbur bırakılmak... Bu kadar karmaşa içerisinde her şeyi dengede tutmak. Ne kadar mümkün acaba?

Gülümsüyorum ve düşünüyorum... Hayatta her şeyi yapmak mümkün... Yeter ki bir an durun gülümseyin ve yaptığınız her işi önemseyin... Hayatı önemseyin... ve imzanızı atın... İmzanızı atın ki kirli sokaklardan ve taraf olmaya zorlanmaktan uzak, kendi ile barışık, üreten ve sürekli gelişime açık olan bir ülke yaratabilelim...

Evet !

Yaşamak şakaya gelmez,
büyük bir ciddiyetle yaşayacaksınız

Ben, gülümsüyorum ve düşünüyorum... Ya Siz?

Oya DEMİR